

PROTOKÓŁ z kontroli problemowej

w zakresie wydawania zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym,
przeprowadzonej w Departamencie Transportu
Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego.

Kontrolę w dniach od 14 do 18 lutego 2011 roku przeprowadziły:

1. Wiesława Nitschke - starszy inspektor Wydziału Infrastruktury i Rolnictwa Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego,
2. Elżbieta Weysenhoff - starszy inspektor wojewódzki Wydziału Infrastruktury i Rolnictwa Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Podstawą przeprowadzenia kontroli było upoważnienie Wojewody Wielkopolskiego Nr 5/2011 z dnia 7 lutego 2011 roku (zał. nr 1).

Sprawdzeniu poddano wydawanie zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym oraz przestrzeganie przepisów regulujących zasady udzielania tych zezwoleń, w tym:

- ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, ze zm.),
- rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie wzorów zezwoleń na wykonywanie krajowych i międzynarodowych przewozów drogowych osób oraz wypisów z zezwoleń (Dz. U. Nr 144, poz. 1519),
- rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie wysokości opłat za czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego oraz za egzaminowanie i wydawania certyfikatu kompetencji zawodowych (Dz. U. Nr 235, poz. 1726),
- rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie stawek opłat uiszczanych przez przewoźników drogowych za czynności związane z opracowaniem analizy sytuacji rynkowej w zakresie regularnego przewozu osób (Dz. U. Nr 232, poz. 2331),
- rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie treści, sposobu i terminów ogłaszania rozkładów jazdy, oraz ich aktualizacji, warunków ponoszenia kosztów związanych z zamieszczaniem informacji dotyczących rozkładów jazdy oraz podawaniu rozkładów jazdy do publicznej wiadomości (Dz. U. Nr 12, poz. 79),
- ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.),
- ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, ze zm.)

W toku kontroli ustalono, co następuje:

W okresie objętym kontrolą Departament Transportu, zwany dalej departamentem, działał na podstawie Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Marszałkowskiego (uchwała Nr 1892/2005 Zarządu Województwa Wielkopolskiego z dnia 4 maja 2005 r. ze zm.) oraz

na podstawie Regulaminu Organizacyjnego Departamentu Transportu Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu (Zarządzenie Nr 64/09 Marszałka Województwa Wielkopolskiego z dnia 31 grudnia 2009 roku). Nadzór merytoryczny nad zakresem działania departamentu sprawuje Wicemarszałek Województwa Wielkopolskiego. Pracami departamentu kieruje na zasadzie jednoosobowego kierownictwa Dyrektor Departamentu Pan Jerzy Kriger.

Sprawy dotyczące wydawania i cofania zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i regularnych specjalnych nadzoruje Pan Henryk Szczefanowicz - Zastępca Dyrektora Departamentu Transportu, na podstawie pisemnego upoważnienia Marszałka Województwa Wielkopolskiego z dnia 20 kwietnia 2009 roku (znak: DO.I-0114/36/09).

Zagadnienia dotyczące wydawania zezwoleń prowadzone są przez Wydział Transportu Autobusowego, którym kieruje Naczelnik - Pan Witold Tuszyński.

Sprawy dotyczące wydawania zezwoleń prowadzą cztery stanowiska, na których zatrudnione są następujące osoby:

1. Pani Alicja Dylewska – podinspektor,
2. Pani Dominika Luter – Matejkowska – podinspektor,
3. Pani Sylwia Teresiak – podinspektor,
4. Pan Michał Zakrzewski – starszy specjalista.

W trakcie kontroli wyjaśnień udzielali:

Pan Witold Tuszyński – naczelnik wydziału transportu autobusowego,
Pan Michał Zakrzewski – starszy specjalista.

1. Od momentu wejścia w życie ustawy o transporcie drogowym tj. od 1 listopada 2001 roku do 31 grudnia 2010 roku wydano łącznie 2482 zezwolenia.

2. W okresie objętym kontrolą do Marszałka Województwa Wielkopolskiego wpłynęło 8 wniosków o wydanie zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w krajowym transporcie drogowym i 22 wnioski o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym.

Kontrola wybranej losowo dokumentacji wykazała, że wnioski przedsiębiorców o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie zawierały elementy, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1-6 ustawy o transporcie drogowym. Wnioski przedsiębiorców o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym zawierały elementy, o których mowa w art. 22 ust. 4 pkt 1-4 ww. ustawy.

3. W badanym okresie wydano 13 zezwoleń, w tym 5 zezwoleń na przewozy regularne i 8 zezwoleń na przewozy regularne specjalne. Jednocześnie ustalono, że dla okresu objętego kontrolą nie wydano żadnej decyzji o odmowie wydania zezwolenia i nie prowadzono postępowań o cofnięciu zezwolenia. Zezwolenia wydane zostały z zachowaniem właściwości rzeczowej i miejscowej organu zezwalającego. Wydanie zezwoleń poprzedzone zostało uzgodnieniami ze starostami i marszałkami województw, właściwymi ze względu na przebieg planowanych linii komunikacyjnych.

4. Do wniosków o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym dołączone były między innymi potwierdzenia uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków autobusowych

zlokalizowanych przy drogach, dokonane z ich właścicielami lub zarządzającymi (art. 22 ust.1 pkt 3 ustawy).

Analiza wybranych losowo wniosków wykazała, że w licznych przypadkach przedsiębiorcy dołączali nieaktualne potwierdzenia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków, które uzgadniano z ich właścicielami lub zarządzającymi. Przykładowo do wniosku o udzielenie zezwolenia na wykonywanie krajowego drogowego przewozu osób na linię komunikacyjną nr 22 relacji Poznań - Lwówek (wniosek NR 318W, data wpływu do departamentu 07.06.2010 r.), przedsiębiorca dołączył 8 uzgodnień, bez potwierdzenia ich aktualności w momencie składania wniosku. Uzgodnienia te były opatrzone kolejno datami: 16.10.2008r., 15.10.2008r. (uzgodnienie ważne na okres jednego roku), 23.10.2008r., 23.10.2008r., 15.10.2008r., 27.10.2008r., 31.10.2008r., 06.11.2008r. (zał. nr 2).

5. Za wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych i regularnych specjalnych oraz za wydanie wypisu z zezwolenia dla każdego pojazdu zgłoszonego we wniosku o udzielenie zezwolenia pobierano opłatę zgodnie z ww. rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie wysokości opłat za czynności administracyjne związane z wykonywaniem przewozu drogowego oraz za egzaminowanie i wydanie certyfikatu kompetencji zawodowych.

6. Zezwolenia i wypisy z zezwoleń zostały wydane zgodnie z odpowiednimi wzorami określonymi w ww. rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie wzorów zezwoleń na wykonywanie krajowych i międzynarodowych przewozów drogowych osób oraz wypisów z zezwoleń. Wypisy z zezwoleń wydane zostały w ilościach określonych we wniosku przedsiębiorcy.

7. W zezwoleniu należy określać między innymi nazwę i siedzibę przedsiębiorcy, przebieg linii komunikacyjnej oraz datę ważności zezwolenia. W trakcie kontroli stwierdzono, że w niektórych zezwoleniach w oznaczeniu przedsiębiorcy podano określenia wskazujące na działalność wykonywaną przez dwie osoby, przy czym nie zaznaczono w jakiej formie prawnej działają te osoby.

Dotyczy to następujących zezwoleń:

- zezwolenie nr 2482 z 20 grudnia 2010 roku na przewozy regularne.

W oznaczeniu przedsiębiorcy wpisano: **Usługi Autokarowe – Przewóz Osób Monika Gotowała i Maciej Waleriańczyk**.

Takie oznaczenie podano również we wniosku z 8 listopada 2010 roku (nr 601W/ST/10) o wydanie zezwolenia, przy czym wniosek podpisała tylko Monika Gotowała.

Do wniosku dołączono licencję Starosty Konińskiego z 19 lipca 2002 roku nr 0007883, która została udzielona dla: **Monika Gotowała, Maciej Waleriańczyk Usługi Autokarowe Przewóz Osób:**

- zezwolenie nr 2473 z 11 października 2010 roku na przewozy regularne specjalne.

W oznaczeniu przedsiębiorcy wpisano: **Publiczny Transport Autobusowy – Maria i Piotr Klimas.**

Zezwolenie wydano na podstawie wniosku z 23 sierpnia 2010 roku (nr 532W/ST/10), w którym wnioskodawcą jest przedsiębiorca: **Publiczny Transport Autobusowy Piotr Klimas.**

Do wniosku dołączona została licencja Starosty Poznańskiego z 19 marca 2003 roku udzielona Piotrowi Klimasowi.

W art. 4 pkt 18 ww. ustawy o transporcie drogowym podano definicję zezwolenia, które udzielane jest na podstawie przepisów tej ustawy. Wg tej definicji zezwolenie to decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego

Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawnijająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego. Z kolei za przewoźnika drogowego uważa się przedsiębiorcę uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego (art. 4 pkt 15).

Definicja przedsiębiorcy została podana w art. 4 ustawy z 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 roku Nr 220, poz. 1447, ze zm.). Przepis ten stanowi, że *przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.*

Wątpliwości co do statusu spółki cywilnej są przedmiotem wielu orzeczeń, dla przykładu w wyrok NSA z 10 października 2008 roku, syg. II GSK 366/08, LEX nr 505260, orzeczono:

Spółka cywilna do żadnej z grup podmiotów wymienionych w art. 25 p.p.s.a. nie należy. W tym stanie rzeczy, spółki cywilne nie mają zdolności sądowej w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Ponieważ przedsiębiorcami, zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) są wspólnicy spółki cywilnej, to oni jako przedsiębiorcy, związani umową spółki cywilnej, mogą występować jako strona postępowania administracyjnego, a następnie jako strona postępowania sądowego.

Zgodnie z art. 43⁴ Kodeksu cywilnego firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych. Firma musi być tak skonstruowana aby nie wprowadzała w błąd. Każdy ze wspólników spółki cywilnej, będący osobą fizyczną, niezależnie od okoliczności, czy wykonuje działalność gospodarczą jedynie w formie spółki cywilnej z innym przedsiębiorcą, czy też wykonuje swoją działalność gospodarczą zarówno samodzielnie, jak i w ramach umowy spółki cywilnej, winien podać własne indywidualne oznaczenie przedsiębiorcy - właściwe dla oznaczenia firmy osoby fizycznej.

W przypadku osoby prawnej firmą jest jej nazwa (art. 43⁵ § 2). Firma zawiera określenie formy prawnej osoby prawnej, które może być podane w skrócie, a ponadto może wskazywać na przedmiot działalności, siedzibę tej osoby oraz inne określenia dowolnie obrane.

Określenia typu: *Usługi Autokarowe – Przewóz Osób Monika Gotowała i Maciej Waleriańczyk* lub *Publiczny Transport Autobusowy – Maria i Piotr Klimas* nie spełniają wymogów zawartych w ww. przepisach. Sugerują jednak, że działalność jest wykonywana przez więcej niż jedną osobę, nie wskazując przy tym w jakiej formie jest wykonywana działalność. Gdyby przyjąć, że osoby te działają jako wspólnicy spółki cywilnej to wówczas zezwolenie musiałoby być udzielone dla każdego z nich osobno, ponieważ przedsiębiorcą nie jest spółka cywilna lecz jej wspólnicy.

Zauważyć przy tym należy, że w przypadku zezwolenia 2482 z 20 grudnia 2010 roku (*Usługi Autokarowe – Przewóz Osób Monika Gotowała i Maciej Waleriańczyk*) do wniosku dołączono licencję, która również wydana została z naruszeniem przepisów, widnieją w niej bowiem dwa nazwiska osób, które prawdopodobnie działają w spółce cywilnej. Licencji na wykonywanie transportu drogowego udziela się przedsiębiorcy a spółka cywilna nim nie jest. Stanowisko to potwierdza orzecznictwo. NSA w składzie siedmiu 7 sędziów w uchwale z 15 października 2008 roku (syg. akt II GPS 5/08) orzekł, że w spółce cywilnej, w której tylko jeden ze wspólników posiada licencję na wykonywanie transportu drogowego, świadczenie tych usług przez inną osobę niż licencjobiorca oznacza przeniesienie uprawnień wynikających

z licencji na osobę trzecią z naruszeniem art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

Z kolei w zezwoleniu nr 2473 z 11 października 2010 podano jako przedsiębiorcę **Publiczny Transport Autobusowy – Maria i Piotr Klimas** mimo, że wnioskodawcą był przedsiębiorca posługujący się firmą: **Publiczny Transport Autobusowy Piotr Klimas**. Potwierdza to również dołączona do wniosku licencja wydana dla Piotra Klimasa.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia stwierdza się, że ww. zezwolenia nie zostały udzielone przedsiębiorcom jak nakazują przepisy ustawy o transporcie drogowym. (zał. nr 3).

8. W okresie objętym kontrolą wydano 94 decyzje o zmianie załącznika do zezwolenia. Zgodnie z art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o transporcie drogowym zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza w razie zmiany:

- 1) oznaczenia przedsiębiorcy;
- 2) siedziby i adresu przedsiębiorcy,
- 3) przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków.

W decyzjach zmieniających zezwolenia w podstawie prawnej pisze się:
Na podstawie art. 104 Kpa (tj. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071; z 2001 r. Nr 49, poz. 509; z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387; z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 170, poz. 1660; z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 656, Nr 78, poz. 682, Nr 181, poz. 1524) w związku z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tj. Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, ze zm.)Przykładem takiej decyzji jest decyzja z 10 czerwca 2010 roku, znak: DT.IV.AD.5434/284W/10.

Podając akt prawny, którego przepisy są podstawą wydania decyzji należy użyć jego pełnej nazwy – nie można więc pisać *Na podstawie art. 104 Kpa*. Niekonsekwencją jest również to, że podając źródło prawa w przypadku Kpa wymienia się poszczególne zmiany (przy czym nie wymienia się wszystkich wprowadzonych zmian), natomiast w przypadku ustawy o transporcie drogowym podaje się Dz. U. , w którym opublikowano tekst jednolity ustawy i dalej zaznacza się, że były do niej zmiany (ze zm.).

Poprawnie podstawa prawna takich decyzji (np. w oparciu o art. 24 ust. 2) powinna być następująca:

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) w związku z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, ze zm.)(zał. nr 4).

9. Przed wydaniem zezwolenia na przewozy regularne lub regularne specjalne Marszałek Województwa Wielkopolskiego zwraca się pisemnie do właściwych starostów lub marszałków województw z prośbą o uzgodnienie rozkładów jazdy, które mają obowiązywać na poszczególnych liniach komunikacyjnych zgłaszanych przez przewoźników.

W pismach tych zamieszczona jest formuła:
Zgodnie z art. 106 § 1-6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.), proszę o zajęcie stanowiska w formie postanowienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma.

Na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 i art. 103 kodeksu postępowania administracyjnego zawiesza się postępowanie w niniejszej sprawie, co wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w kodeksie, do czasu otrzymania postanowienia. [zał. nr 5]

Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stanowią wprost (art. 101), że zawieszenie postępowania następuje na podstawie wydanego postanowienia, na które służy zażalenie. Nie można więc zawieszać postępowania w formie jaką stosuje kontrolowany urząd, jest to bowiem rażące naruszenie prawa.

W dokumentach brak również postanowienia o wszczęciu postępowania, co oznacza, że wydanie zezwolenia (decyzji) bez wcześniejszego postanowienia o wznowieniu postępowania jest niedopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów. Potwierdza to orzecznictwo, dla przykładu:

Wyrok wsa w W-wie z 16 maja 2007 roku, syg. V SA/Wa 383/07 LEX nr 347771.

Podjęcie zawieszzonego postępowania zgodnie z art. 97 § 2 k.p.a. w zw. z art. 101 § 1 k.p.a. wymaga wydania postanowienia, jego doręczenia stronie oraz pouczenia o możliwości zażalenia na nie w oparciu o art. 101 § 3 k.p.a. Jest to konieczna formalność, bowiem od tego momentu strona wie, że prowadzone są dalsze czynności, w tym dowodowe, że może w tym postępowaniu aktywnie uczestniczyć, składać własne wnioski dowodowe czyli realizować własne prawo do czynnego udziału w postępowaniu określone w art. 10 k.p.a. Organ administracji nie może pozbawić strony możliwości realizacji tego prawa, prowadząc postępowanie dowodowe w czasie zawieszenia postępowania..

Wyrok wsa w W-wie z 29 listopada 2005 roku, syg. II SA/Wa 1473/05, LEX nr 192540.

1. Sformułowanie "w sprawie zawieszenia postępowania" (art. 101 § 3 k.p.a.) odnosi się nie tylko do zawieszenia postępowania administracyjnego, ale również do odmowy jego zawieszenia, podjęcia zawieszzonego postępowania oraz odmowy podjęcia zawieszzonego postępowania.

2. "Odpowiedniość" odesłania w art. 126 k.p.a. do art. 109 tego kodeksu w kwestii doręczania i ogłaszania postanowień polega na tym, iż postanowienia są wydawane w formie pisemnej i doręczane ich adresatom (stronom i innym uczestnikom postępowania), gdy służy od nich środek zaskarżenia - zażalenie. Odpowiednie stosowanie do postanowień przepisu art. 110 k.p.a. oznacza natomiast, że postanowienie podlegające doręczeniu lub ogłoszeniu wchodzi do obrotu prawnego dopiero z chwilą jego doręczenia lub ogłoszenia adresatowi.

3. Unormowanie, że postanowienie może podlegać wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia zażalenia nie zwalnia organu od obowiązku pouczenia adresata postanowienia o terminie i trybie złożenia omawianego środka zaskarżenia. Brak pouczenia przez organ o prawie wniesienia zażalenia stanowi rażące naruszenie praw procesowych strony postępowania administracyjnego.

4. W każdym zatem przypadku, gdy przepisy prawa przewidują możliwość zaskarżenia orzeczenia - strona powinna być o tym prawidłowo pouczona, tak aby mogła z tego prawa skorzystać.

Uchwała SN z 22 maja 2000 roku, syg. OPS 4/00, ONSA 2000/4/137

Na postanowienie organu I instancji o podjęciu zawieszzonego postępowania administracyjnego stronie przysługuje zażalenie na podstawie art. 101 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Wyrok wsa w W-wie z 24 kwietnia 2007 roku syg. II SA?Wa 1962/06, LEX nr 335173

Wydanie decyzji załatwiającej sprawę, co do istoty, w sytuacji gdy nie wydano postanowienia o podjęciu zawieszzonego postępowania, stanowi przejaw niedopuszczalnej praktyki na gruncie obowiązującego prawa.

Z przytoczonej wyżej formuły wynika, że podstawą zawieszenia postępowania jest **art. 97 § 1 pkt 4 Kpa**. Przepis ten stanowi, że organ administracji publicznej zawiesza postępowanie gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że zagadnieniem wstępnym w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 Kpa mogą być wyłącznie kwestie prawne, które albo ujawniły się w toku postępowania i dotyczą istotnej dla sprawy przesłanki decyzji, albo z przepisów prawa materialnego wynika wprost konieczność rozstrzygnięcia danej kwestii prawnej., np.

Wyrok NSA z 8 grudnia 2008 roku, syg. II OSK 1559/07, LEX nr 516077.

1. Zagadnieniem wstępnym w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. mogą być wyłącznie kwestie prawne, które albo ujawniły się w toku postępowania i dotyczą istotnej dla sprawy przesłanki decyzji, albo z przepisów prawa materialnego wynika wprost konieczność rozstrzygnięcia danej kwestii prawnej. W przepisie tym chodzi o kwestie, których rozstrzygnięcie nie mieści się w kompetencji organu prowadzącego postępowanie administracyjne w danej sprawie.

2. Zagadnieniem wstępnym nie może być wyjaśnienie okoliczności faktycznych sprawy, gdyż należy to wyłącznie do obowiązków organu prowadzącego postępowanie administracyjne w danej sprawie.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego, w oparciu o art. 18 ust. 1 pkt 1 (lit. f lub lit. g) zwraca się pisemnie o uzgodnienie (zaopiniowanie) rozkładów jazdy jakie zostały dołączone do wniosków o wydanie zezwolenia na przewozy regularne lub regularne specjalne. Uzyskanie takiej opinii nie jest zagadnieniem wstępnym, o którym mowa w przepisie art. 97 § 1 pkt 4 Kpa. Opinia właściwego starosty lub właściwego marszałka województwa jest tylko przedstawieniem ich stanowiska i zaopiniowaniem czy proponowany rozkład jazdy można przyjąć, czy też nie.

Ponadto zwraca się uwagę, że art. 18 ust. 1 pkt 1 (lit. f lub lit. g) mówi o „uzgodnieniu planowanego przebiegu linii komunikacyjnej”, tak więc organ uzgadniający powinien odnieść się jedynie do kwestii przebiegu linii komunikacyjnej oraz rozkładu jazdy jaki ma obowiązywać na terenie danego starostwa lub województwa.

10. Zgodnie z art. 83 ust. 3 ustawy o transporcie drogowym Marszałek Województwa Wielkopolskiego przedstawia ministrowi właściwemu do spraw transportu dwa razy w roku, w terminie do 15 stycznia i 15 lipca informacje dotyczące liczby i zakresu udzielonych zezwoleń.

11. Art. 84 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym uprawnia organy udzielające zezwoleń na przewozy regularne lub regularne specjalne do kontroli przedsiębiorcy w zakresie spełniania wymogów będących podstawą do wydania tych dokumentów. Z przeprowadzonych ustaleń wynika, że dotychczas nie były przeprowadzane kontrole przewoźników, którym wydano zezwolenia, nie powierzano również czynności kontrolnych innemu organowi administracji publicznej lub innemu organowi państwa (art. 86 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym).

Zastępca Dyrektora Departamentu oświadczył, że obecnie tworzy się warunki do uczestnictwa upoważnionego pracownika Departamentu Transportu we wspólnych kontrolach organizowanych przez wyspecjalizowane służby Inspekcji, Policji czy Służby Celnej.

12. Informację o przeprowadzonej kontroli odnotowano w książce kontroli Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego pod pozycją nr 6.

Po zakończonych czynnościach kontrolnych poinformowano Zastępcę Dyrektora Departamentu Transportu Pana Henryka Szczefanowicza o wynikach kontroli oraz przysługującym Marszałkowi Województwa Wielkopolskiego prawie zgłaszania zastrzeżeń do treści protokołu, bądź odmowy jego podpisania i złożenia pisemnych wyjaśnień do ustaleń zawartych w protokole w ciągu 7 dni od momentu otrzymania.

Spis załączników :

zał. nr 1	Upoważnienie KN.II.0030-5/11
zał. nr 2	Wniosek nr 318 W i 8 uzgodnień
zał. nr 3	Wniosek nr 532/S5/10 i zezwolenie nr 2473
zał. nr 4	Decyzja Nr DT.IV.AD.5434/284W/10
zał. nr 5	Pismo Nr DT.IV.MZ/5434/630W/10

Na tym protokół zakończono.

Protokół sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden doręczono Panu Markowi Woźniakowi – Marszałkowi Województwa Wielkopolskiego.

R, 25.03.2011 r.
.....
(miejsowość ,data)

Daulska
.....
(podpis kierownika jednostki kontrolowanej)

W. Nitschke
.....
(podpis kontrolera)

E. Wevssehnoff
.....
(podpis kontrolera)